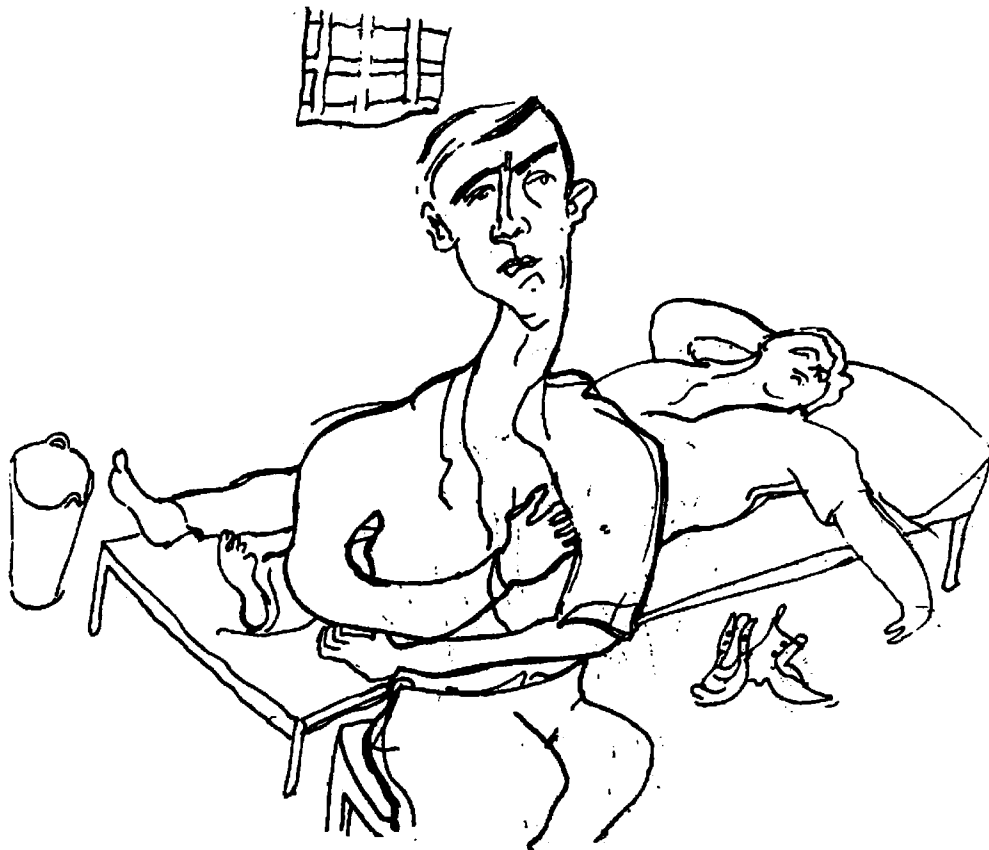

Kapitány úr Kecán

Részlet az új Garabonciás-ból

B. Szabó György illusztrációival

A tömlőc mélységes fenekén ülök és va karódzok. Mellettem meg horkol valaki: csöndesen kezdte rá az előbb mint a jól megsza lonnázott fűrész, de most már úglátszik az erdők szálfaít vagdossa. Meg kellene rángatni kicsit, vagy hozzávágni a cipőt; még az a legcélszerűbb, akár fel se kelek hozzá. A lábbeli, az könnyen lejár a rabembénel: nincs benne úgysem pertli, vagyis cipőfűző.

Ülök a tömlőc mélységes fenekén, bolhák szökdécselnek körülöttem; szabad és boldog bolha, önként szegődött ide a priccse. Kicsit veszélyes az ő élete is, a bolháé: egy roppanás és kész — de mit akarsz? Vállalni kell a sorsot embertársaim a tömlőc fenekén is s ha megkérded tőlem: hogy kerültél ide Józsi — hát nem mondhatok mást, mint azt, hogy úgy jött és pont.

Kapitány úr Kecán küldte rám a fegyvereseit. Ketten voltak, hosszú nagy emberek, én meg csak magam. Méregettem a távolságot szobámban az ajtóig meg az ablakig — nem mutatkozott semerre a szabadság útja ezek elől.

Akkor a mancosabbik rátette vállamra a kezét:

— Megvagy he, jómadár! — Ennyit szólt csak, holott azt kellett volna mondania, én legalább így képzeltem, hogy „ön a mi foglyunk, a törvény nevében”. Ki akartam oktatni őket erre, de tekintetem öklös nagy kezükre esett. Te Józsi — szóltam magamhoz — bolond cselekedet lenne, ezek majd pofonvernek. Nem lenne egyszerűbb velük menni, szó nélkül?

Így történt pontosan a dolog s most erősen tűnődöm, hogy odavágom mégis a cipőmet a horkoló priccstársamhoz.